

Arrest

nr. 236 568 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint- Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Colombiaanse nationaliteit en bent u op 3 mei 1996 geboren in de stad Medellin. Nadat u uw middelbaar diploma had behaald, heeft u een tijdje gewerkt als verkoper van melk- en vleesproducten op de markt. Na 2014 heeft u niet meer gewerkt. U werd financieel nog onderhouden door uw vader.

In oktober 2013 zou uw moeder zijn benaderd door enkele leden van de bende 'clan del golfo'. Ze zouden uw moeder hebben gevraagd om haar drie zonen, onder wie uzelf bij hen te laten aansluiten. Op het ogenblik dat deze bendeleden bij jullie waren langs gekomen, zouden u en uw twee broers zich op school hebben bevonden. Toen jullie later die dag van school terug thuis waren gekomen, zou uw moeder jullie naar het huis van jullie vader hebben gebracht zodat jullie zeker niet in contact zouden komen met de bendeleden. Einde 2016 zou u toevallig enkele bendeleden van de 'clan del golfo' zijn tegengekomen toen u zich in een uitgaansbuurt van de wijk Buenas Aires bevond. Eén van de bendeleden zou u herkend hebben als één van de jongeren die zij in 2013 hadden willen rekruteren. U zou de man in kwestie eveneens herkend hebben en zette het prompt op een lopen, waarna de bendeleden u achterna zaten. Even verder zou u een discotheek zijn binnengedoken waarna u hen had kunnen afschudden. U zou hierna één van uw broers hebben opgebeld om u te laten oppikken. In de periode die volgde, zou u besloten hebben om onder te duiken, meer bepaald in de wijk Barbarossa. Begin 2017 zou u besloten hebben om aangifte te doen van hetgeen u tot dusver was overkomen. De politieagent met wie u contact had, zou u evenwel niet hebben geholpen. Hij vroeg u enkel waar u woonde en hij zou u een telefoonnummer hebben gegeven waarnaar u kon bellen in het geval u zich bedreigd voelde. Enkele dagen hierna zou u enkele motards hebben zien circuleren in de buurt van het huis van uw vriend waar u ondergedoken leefde. U vermoedde dat het de bendeleden waren die op zoek waren naar u en dat ze door de politie waren getipt geweest in verband met uw verblijfadres. In dezelfde periode zou u een telefoontje hebben ontvangen. Een onbekend iemand zou u hebben laten weten dat men wist waar u zich bevond en ook dat u deze keer niet aan hen zou kunnen ontsnappen. U zou begin april 2017 aangifte van deze feiten hebben gedaan bij de politie in de wijk Copa Cabana. Na deze verschillende incidenten zou uw vader u hebben aangeraden het land te ontvluchten. Op 10 mei 2017 reisde u vanuit Colombia naar België, waar u op 11 mei 2017 aankwam. Op 23 juni 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 september 2018 werd de behandeling van uw verzoek beëindigd verklaard aangezien u niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud van 6 augustus 2018. Op 29 november 2018 werd een heropening van de behandeling van uw verzoek geaccepteerd, aangezien u had kunnen aantonen dat u de eerdere oproeping voor uw persoonlijk onderhoud niet had ontvangen.

Ter staving van uw verzoek legde u uw origineel paspoort en uw identiteitskaart voor. Verder legde u nog de aangifte van april 2017 voor, een beschermingsmaatregel die door de overheid u was toegekend, een attest waarin wordt vastgesteld dat u ontheemd was in Colombia en tenslotte nog een attest dat uw moeder destijds had ingediend om erkend te kunnen worden als ontheemde familie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient te worden vastgesteld dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u als enige Colombia bent ontvlucht, hoewel in oktober 2013 uw moeder werd benaderd door bendeleden van de clan del golfo, waarbij deze laatsten uw moeder lieten weten haar drie zonen te viseren, meer bepaald uzelf en uw twee jongere broers. U werd gevraagd waar uw twee jongere broers zich actueel bevinden. U antwoordde dat beiden zich nog in Colombia bevinden. Op de vraag of zij dan niet langer gevisieerd worden door de bende, zoals dit bij u het geval zou zijn, gaf u de volgende weinig overtuigende uitleg. Voor wat betreft uw jongste broer verklaarde u dat deze nog heel erg jong was in oktober 2013, het ogenblik dat de bende jullie in het vizier kregen. Volgens u was hij nog te jong om echt interessant te zijn voor de bende. Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen aangezien uw jongste broer intussen 18 jaar was geworden, een leeftijd waarop men net wel nuttig kan ingeschakeld worden in het bendeleven. U antwoordde nu dat uw jongste broer fysiek erg veranderd is ten opzichte van 2013, waardoor de kans reëel is dat de bendeleden hem niet meer zouden herkennen. U werd erop gewezen dat ook deze uitleg niet kan overtuigen, aangezien hij ten allen tijde zou kunnen worden gevisieerd los van het feit of hij al dan niet herkend zou worden van toen men jullie in oktober 2013 viseerde, iets wat uzelf even later met zoveel woorden letterlijk toegaf.

U repliceerde nu dat uw jongste broer voornamelijk bij uw vader verblijft. Deze laatste woont in een rustige wijk. U voegde eraan toe dat hem altijd iets zou kunnen overkomen, maar ook dat de kans klein is aangezien de wijk waar uw vader woont veel minder gevaarlijk is dan de wijk waar uw moeder woont. U werd erop gewezen dat als dit inderdaad opgaat voor uw broer, dit even goed voor u zou kunnen opgaan. U ontkende dit en liet optekenen dat u het voornaamste doelwit was voor de bende. U nuanceerde dit even later en verklaarde dat de oudere broers belangrijker waren. U bedoelde hiermee uzelf en uw tweede jongste broer. Nochtans bevindt deze zich even goed in Colombia. U lichtte toe dat hij intussen vader is geworden. U voegde eraan toe dat hij een oogje in het zeil wilde houden voor zijn vriendin, ook al loopt hij hiermee risico's. Hij zou geen vaste verblijfplaats hebben (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 83-92). Wat er ook van zij, het is opmerkelijk dat uw twee jongere broers zich actueel nog in Colombia bevinden, terwijl zij net zoals uzelf zouden zijn gevisieerd geweest door de bende 'clan del golfo' en nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij van plan zijn het land te ontvluchten.

Vervolgens verklaarde u einde 2016 voor het eerst contact te hebben gehad met één van de twee bendeleden die uw moeder in oktober 2013 hadden benaderd. U werd gevraagd hoe u zo zeker kon zijn dat het ging om één van de mannen die uw moeder destijds hadden benaderd. U lichtte toe dat uw moeder destijds de mannen had beschreven. U werd gevraagd dit concreet toe te lichten. Het is immers opmerkelijk dat u iemand zou herkend hebben op basis van een persoonsbeschrijving die uw moeder ondertussen meer dan drie jaar geleden had gegeven. U verklaarde nu dat uw moeder hem had omschreven als een man met een donkere huid en donker haar. Ze had ook zijn moto beschreven en de kledij die hij aanhad. Ze zou ook gezegd hebben dat het de man was die telkens op een specifieke plaats in de wijk stond waar hij marihuana en andere illegale zaken verkocht. U werd erop gewezen dat het eerste deel van de beschrijving niet bepaald significant is, aangezien aan de beschrijving van een man met een donkere huid en donker haar de overgrote meerderheid van de Colombiaanse mannen beantwoordt. Over de beschrijving van de kledij gaf uzelf ook toe dat dit weinig waard was, aangezien men voortdurend van kledij wisselt. Uiteindelijk blijft als enig relevante over het feit dat uw moeder hem omschreef als de man die telkens op een bepaalde hoek van de wijk illegale zaken verkocht. U werd gevraagd om dit laatste verder toe te lichten. U verklaarde dat het een hoek was naast een voetbalveldje, op 150 meter van jullie huis. Als dit werkelijk zo was, dan is het wel zeer opmerkelijk dat u nooit eerder dan einde 2016 een concrete aanvaring zou gehad hebben met deze man. U verklaarde hierop dat u hem weliswaar elke dag zou gezien hebben en omgekeerd zou hij u ook telkens hebben gezien, maar u liet verder optekenen dat als men niets van hem kocht men er ook geen effectief contact mee had. Deze uitleg kan niet overtuigen. Als het werkelijk zo was dat hij u bijna dagelijks zag passeren van bij u thuis, dan is het onbegrijpelijk dat hij u nooit eerder rechtstreeks had benaderd om te polsen of u bij zijn bende kon gerekruteerd worden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 101-110). Uw verklaringen in dit verband zijn weinig overtuigend te noemen.

Voorts is het opmerkelijk dat uw moeder als enige effectief benaderd is geweest door de bendeleden. Ze zou geen gevolg hebben gegeven aan hun eisen. Hierop zou ze jullie naar haar ex man hebben gebracht hebben en zelf zou ze een tijdje ondergedoken geleefd hebben bij één van haar zussen in een dorpje op acht uur rijden van de stad Medellin. Korte tijd later zou ze terug verhuisd zijn naar de stad Medellin, naar de wijk 'el Salvador', een wijk die twee wijken verwijderd is van de eerdere wijk waar jullie woonden. Ze zou daar nooit meer lastig gevallen zijn door de bende. U werd erop gewezen dat deze vaststellingen erop wijzen dat het probleem wel heel erg lokaal te situeren is, meer bepaald in de wijk via Tina. U gaf dit eigenlijk toe. Meer nog u liet optekenen dat u voor een langere periode in de wijk van uw oma heeft gewoond en dat u daar nooit enig concreet probleem heeft gehad, maar u voegde eraan toe dat het nooit kan uitgesloten worden dat vroeg of laat u met één of ander bendelid in aanraking zou kunnen komen, waardoor de problemen zich concreet stellen. U lichtte toe dat de bende 'clan del golfo' actief is in heel Medellin en zelfs in heel Colombia, waardoor de kans steeds reëel is dat u vroeg of laat met één of ander bendelid in aanraking zou komen. Deze uitleg kan niet overtuigen. Immers indien dit als overtuigend argument aanvaard zou worden, dan kan geen enkele Colombiaan nog in zijn of haar land blijven vanwege het potentiële risico vroeg of laat met een bendelid in aanraking te komen.

Uw verklaringen in verband met de confrontatie einde 2016 tussen uzelf en het ene bendelid dat u destijds zou hebben gevisieerd, zijn ook niet bepaald overtuigend te noemen. U verklaarde in de late namiddag/vooravond toevallig deze man te zijn tegengekomen in de uitgaansbuurt van Buenos Aires. Jullie zagen elkaar, herkenden elkaar, waarop u het op een weglopen zette, achternagezeten door deze man en nog enkele andere bendeleden. Vervolgens zou u een discotheek zijn binnengegaan, waar u ergens achteraan in de drukte van het volk opging. U zou hen op deze manier hebben kunnen afschudden. Vooreerst is het opmerkelijk dat een discotheek in de late namiddag al druk bevolkt is.

U werd hierop gewezen. U antwoordde dat het rond 19 à 20 uur was en dat het normaal is dat feestjes al zo vroeg op gang komen zeker als het om een concert gaat. Vervolgens werd u gevraagd of de bendeleden u in de disco hebben gevolgd. U antwoordde dat u dat niet wist. U werd erop gewezen dat dit antwoord van u wel zeer bevreemdend is. U bevindt zich op een afstand van ongeveer 10 meter van het bendelid, u loopt vervolgens weg, achternagezeten door de bendeleden, duikt vervolgens een disco binnen en dan zou u niet weten of ze u daar al dan niet zijn achternagekomen. U antwoordde dat u niet achteruit had gekeken om te zien of ze u al dan niet hadden achtervolgd tot in de disco. Deze uitleg kan niet overtuigen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 119-132).

Bovendien dient in ditzelfde verband te worden opgemerkt dat u niet naar dit incident had verwezen in de aangifte die u deed bij de lokale politie van Copa Cabana in april 2017. U liet eerst optekenen wel degelijk naar dit incident te hebben verwezen, evenwel zonder expliciet te verwijzen naar de ontsnapping in de disco. Toen u erop werd gewezen dat nergens naar het incident van 2016 was verwezen in deze aangifte, vroeg u zich luidop af waarom het er niet in stond. U lichtte toe dat u het wel degelijk had vermeld. U werd erop gewezen dat deze aangifte een cruciaal bewijsstuk is om uw problemen te staven. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u klaarblijkelijk niet goed weet of er al dan niet naar het incident van einde 2016 was verwezen in deze aangifte. U maakte het vervolgens nog erger door aan te halen dat u het wel degelijk meerdere keren had gelezen om de info erin fris in uw geheugen te hebben. Als dit werkelijk zo is, is het helemaal onbegrijpelijk dat u niet weet of er al dan niet naar was verwezen. Bovendien dient nog opgemerkt dat er niet heel veel verschillende incidenten u zijn overkomen: er is het eerste incident waarbij uw moeder werd benaderd, er is vervolgens de spectaculaire achtervolging door de bendeleden en de ontsnapping in de disco en er is tenslotte nog het dreigtelefoontje dat u omstreeks april 2017 zou hebben ontvangen. U gaf inderdaad toe dat er zich niet zo veel feiten hebben voorgedaan en begreep dat het dan bevreemdend is dat er niet eens is verwezen naar één van de belangrijkste feiten die u zijn overkomen, te weten de achtervolging door de bendeleden. U gaf als mogelijke verklaring hiervoor het feit dat u zenuwachtig was op het moment dat u de aangifte deed en ook dat de politieagent erg gehaast was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 139-147). Deze uitleg kan opnieuw niet overtuigen, temeer daar ook blijkt uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u ook daar met geen woord heeft gerept over deze ontsnapping einde 2016. U werd hiervoor om uitleg gevraagd. U verklaarde dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangemaand om korte verklaringen af te leggen. U werd erop gewezen dat deze uitleg andermaal niet kan aanvaard worden, temeer daar bleek dat u wel degelijk redelijk gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken. De tekst die u had laten optekenen in verband met uw persoonlijke problemen in Colombia werd u getoond. U bleef evenwel herhalen dat u het niet had vermeld omdat u werd aangemaand om bondig te zijn en dat u onder druk hiervan het vergeten was te vermelden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 150-151 en zie ook vragenlijst DVZ, vraag 5).

Tot slot legde u nog volgende tegenstrijdige verklaring af. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat tussen het incident van oktober 2013 en het moment dat u terugkeerde naar uw moeder in 2014, een bendelid zou gezegd hebben dat hij u had herkend, terwijl u op het CGVS hierover met geen woord had gerept. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde dat de problemen allemaal al lang geleden gebeurd zijn en ook dat dat de reden is waarom u bepaalde incidenten intussen bent vergeten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 148 en 149 en zie ook vragenlijst DVZ, vraag 5). Opnieuw moet opgemerkt dat deze uitleg niet kan overtuigen. Opnieuw moet opgemerkt dat er zich niet zo heel veel feiten zich hebben voorgedaan. Het is dan ook onaanvaardbaar dat u de weinige incidenten die zich wel zouden hebben voorgedaan, niet beter meer voor de geest zou kunnen halen hebben, temeer dat ze er de oorzaak van waren dat u uw land diende te ontvluchten.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een

complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Bijgevolg dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar uw afkomstig is, in casu de stad Medellin in het departement Antioquia

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland, terwijl het geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, voornamelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. In de steden zijn diverse georganiseerde misdaadgroepen actief, wat zich vertaalt in interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dergelijk gemeenrechtelijk crimineel geweld heeft evenwel geen uitstaans met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van een gewapend conflict, i.e. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het crimineel geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Verder blijkt dat de overige moorden die in de steden worden gepleegd, en dewelke niet crimineel van aard zijn, quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, betreffen. Dit type geweld houdt bijgevolg eerder verband met de Vluchtelingenconventie, en dus niet met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zoals ook in andere Colombiaanse grootsteden wordt het geweld in Medellin hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Diverse georganiseerde misdaadgroepen zijn actief in de stad, wat zich vertaalt in interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Waar het moordcijfer in 2015 historisch laag was, is het sindsdien opnieuw gestegen tot 24,75 moorden per 100.000 burgers in 2018. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat deze stijging voornamelijk het gevolg is van een toename van het geweld tussen georganiseerde misdaadgroepen, hetgeen doelgericht van aard is.

Hoewel aldus blijkt dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, prominent aanwezig is, kan evenwel niet gesteld worden dat er voor burgers in Medellin in het departement Antioquia actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegde wijzigen niks aan de bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. De overige documenten verwijzen naar uw problemen. Deze kunnen evenwel niet aanvaard worden als betrouwbare bewijsstukken gelet op het feit dat er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 13 november 2019 in een eerste middel een schending aan van *"artikels 48/3, en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"*.

Verzoeker benadrukt dat *"toen hij amper 16 jaar oud was, de Clan del Golfo hem en zijn broers probeerde te rekruteren, waarop ze gedwongen werden hun wijk te ontvluchten en door de Colombiaanse Staat als ontheemden erkend werden"*. Hij betoogt dat zijn verklaringen *"perfect samenhangend [zijn] met de beschikbare informatie over de geleidelijke vestiging van de Clan del Golfo in de stad Medellin, via lokale criminele bendes (stuk 4)"* en wijst erop dat het artikel uitlegt dat *"de Clan del Golfo jongeren rekruteert en hen naar "scholen" stuurt waar ze leren te strijden, meer bepaald in de stad Urrao in het Zuiden van het departement Choco"*. Verzoeker stelt verder dat de gedwongen rekrutering van adolescenten en kinderen in de Guidelines van 2015 van het UNHCR over Colombia wordt beschreven (<https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html>) en dat UNHCR beschrijft hoe de families van die adolescenten geen andere keuze hebben dan te vluchten en het statuut van ontheemde aan te vragen. Verzoeker stelt dat hij *"bewijst samen met zijn moeder en drie broers het statuut van ontheemde te hebben ontvangen"*.

Verzoeker haalt aan dat hij niet beschikt *"over een bewijs van de gebeurtenissen van 2014 en 2016"*. Hij wijst er evenwel op dat *"de Colombiaanse Staat van oordeel was dat hij in 2017 nood had aan speciale beschermingsmaatregelen"*. Volgens verzoeker laat niets in de beslissing van het Commissariaat-generaal toe *"te beslissen dat jongeren die een rekrutering weigerden niet later aan wraakacties blootgesteld zouden zijn"*, maar dat echter het tegendeel blijkt, nu in de bestreden beslissing staat vermeld met betrekking tot het geweld in Medellin: *"Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.)"*. Verzoeker benadrukt dat *"hij niet enkel weigerde door de Clan del Golfo gerekruteerd te worden (hij wilde, net zoals zijn broers, een normaal leven kunnen leiden en blijven studeren en zeker niet gedwongen worden criminele daden te plegen) maar bovendien een klacht bij de politie durfde indienen, wat hem extra kwetsbaar maakt"*. Hij herhaalt dat de *"Colombiaanse autoriteiten van hun kant van mening [waren] dat verzoeker specifieke beschermingsmaatregelen nodig had"*.

Volgens verzoeker komt *"[s]tellen dat het probleem een erg lokaal karakter heeft erop neer te stellen dat een binnenlands hervestigingsalternatief beschikbaar is"*. Hij wijst erop dat *"[h]et bestaan van zulke alternatief echter in beginsel door het UNHCR uitgesloten [is] wanneer de vervolgingsagent zoals in casu een machtige paramilitaire groep is (UNHCR, op. cit., p. 53)"*. Verzoeker beklemtoont dat de Clan del Golfo zeker geen lokale groep is *"maar integendeel één van de of zelfs de machtigste paramilitaire groep van het land"*. Tot slot betoogt verzoeker dat het CGVS los van de geloofwaardigheid van de feiten van 2014 en 2016 moest rekening houden met *"de Colombiaanse context, de richtlijnen van het UNHCR, het feit dat verzoeker, zijn moeder en broers het statuut van ontheemden hebben gekregen, en het feit dat verzoeker nog voor zijn vertrek in 2017 beschermingsmaatregelen ontvangen heeft"*.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *"artikels 48/4, c) en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"*.

Verzoeker wijst op beslissingen van het CGVS van begin 2019 waarin werd geoordeeld dat *“de burgers afkomstig uit Cali nood aan bescherming hadden maar dat ze in Bogota over een redelijke binnenlandse hervestingsalternatief beschikten (zie bv de samenvatting van de beslissing van het CGVS in het arrest X van 23.8.2019, p. 12)”*. Hij stelt dat ter *“zitting van 25.6.2019 ook in twee dossiers beslist [werd] dat de zaak sine die uitgesteld moesten worden, omdat uw Raad van mening was dat het CEDOCA-document onvoldoende was om een duidelijk beeld van de situatie in Colombia en het risico voor de burgers in te schatten, in het bijzonder in Bogota.”*. Verder haalt hij aan dat in *“een arrest X van 5.8.2019 werd een beslissing van tegenpartij over de nood aan subsidiaire bescherming van een Colombiaanse burger ook nietig verklaard omdat de gebruikte informatie te gedateerd was”* en dat in *“vergelijkbare omstandigheden heeft uw Raad in het arrest X van 8.10.2019 de intrekking van een beslissing vastgesteld, nadat het Commissariaat Generaal ter zitting had laten weten dat de beslissing ingetrokken was omdat de nieuwe COI focus over Colombia nog niet klaar was.”*. Verzoeker betoogt dat uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de COI Focus die gebruikt werd als titel *“République de Colombie - Situation sécuritaire”* heet en van 7 juni 2018 dateert en voert aan dat hetzelfde besluit als in het arrest nummer X van 5 augustus 2019 zich opdringt.

Waar de bestreden beslissing stelt dat er geen sprake van een gewapend conflict is, zou ze volgens verzoeker moeten uitleggen waarom er vroeger, tot enkele maanden geleden, wel en thans niet meer sprake van zo een conflict zou zijn. Hij stelt dat het CGVS poogt te bewijzen dat *“het geweld bijna uitsluitend de bendeleden raakt, alsof die bendeleden zich in een aparte wereld bewegen”*. Verzoeker verwijst naar het artikel getiteld *“Het opflakkerend geweld in de gemeenten van Medellin”* uit het administratief dossier (*“Er door al deze gevechten tussen groeperingen die met het verstrijken van de jaren blijkbaar toenemen, zorgt dat ter plaatse uiteindelijk voor onzekerheid en angst bij de bewoners en de sociale leiders die de samenleving oproepen om zo weinig mogelijk deel te nemen aan activiteiten. “De situatie leent zich er niet toe om nog in de late uren op straat rond te hangen. We gaan de ingeplande vergaderingen uitstellen, de sporttornooien liggen stil. Ik raad aan om de rest van de week en tijdens het weekeind voorzichtig en rustig te zijn”, benadrukte een leider van de zone.”*). Verzoeker wijst erop dat *“in het COI-rapport van juni 2018 expliciet [staat] te lezen dat er zich, ook na het vredesakkoord, nog steeds een intern gewapend conflict afspeelt in Colombia (vrije vertaling, p7)”*. Verzoeker wijst erop dat het COI-rapport vaststelt dat *“het conflict tegenwoordig gekenmerkt wordt door nieuwe gewelddynamieken, waarbij bepaalde profielen nu meer gevaar lopen dan voorheen, waaronder mensen die het beleid steunen dat voortkomt uit het vredesakkoord (p 17)”* en dat *“de burgerbevolking het grootste slachtoffer van het conflict blijft (p. 16)”*. Verzoeker haalt voorts *“het laatste verslag van de VN Veiligheidsraad over Colombia, van 27.12.2018”* aan (*“Over the last two years, some former members of the FARC-EP, frustrated with the peace process, have decided to take up arms again. FARC-EP dissidence and other armed groups pose a growing security challenge and have a destabilising impact on rural communities.*

[...]

The Ejército de Liberación Nacional (ELN) has continued targeting civilians, clashing with security forces, and carrying out attacks against infrastructure in Colombia as well as in Venezuela. Talks held with the administration of then-President Juan Manuel Santos were suspended in August, and the new administration announced that they would not be resumed until the ELN releases kidnap victims and unilaterally ceases to commit verifiable criminal acts.”, UN Security Council, Colombia, January 2019 Monthly Forecast, 27.12.2018, <https://www.securitycouncilreport.org/monthly-forecast/2019-01/colombia-2.php>). Verzoeker wijst verder op het arrest *“Diakité”* van het Hof van Justitie (C-285/12 van 30.1.2014, § 35).

Verzoeker benadrukt dat Medellin precies een gebied is waar al jarenlang meerdere gewapende groeperingen voor de controle over de stad strijden. Hij stelt dat dit jarenlang door de Colombiaanse autoriteiten werd genegeerd (wat de opmerkelijke zin uit de bestreden beslissing *“De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen”* misschien uitlegt) maar dat nu vaststaat dat de paramilitaire groepen een strategie uitgebouwd hebben om geleidelijk controle over de stad Medellin te herkrijgen. Verzoeker meent niet over een binnenlandse hervestingsalternatief te beschikken maar kan dit thans niet verder ontwikkelen aangezien tegenpartij ook geen binnenlandse hervestingsalternatief voorstelt.

In hoofddorde wordt gevraagd *“verzoeker als vluchteling te erkennen”*, in subsidiaire orde, *“hem de subsidiaire bescherming toe te kennen”*, in meer subsidiaire orde *“de bestreden beslissing te vernietigen”*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"2. Enveloppe met sticker betreffende het volgens de post fout adres en stempel van het CGVS van 30.7.2019

3. Kopie van de bestreden beslissing met stempel van het CGVS van 14.10.2019

4. El Colombiano, 23.10.2017, "Las raices del Clan del Golfo en Medellin".

Bij aanvullende nota van 14 mei 2020 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met volgende rapporten:

- UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015;
- COI Focus "République de Colombia: Situation sécuritaire" van 7 juni 2018;
- COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 13 november 2019.

En de hyperlink: <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker legt zijn paspoort en identiteitskaart neer en toont genoegzaam zijn identiteit en nationaliteit aan.

2.4.2. Waar verzoeker moeilijkheden met de bende "clan del golfo" aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen. De door verzoeker beweerde feiten zijn - in zoverre waarachtig, *quod non*, zie *infra* - louter van gemeenrechtelijke aard en kaderen in de algemene situatie in Colombia.

2.4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat *“toen hij amper 16 jaar oud was, de Clan del Golfo hem en zijn broers probeerde te rekruteren, waarop ze gedwongen werden hun wijk te ontvluchten en door de Colombiaanse Staat als ontheemden erkend werden”*. Hij betoogt dat zijn verklaringen *“perfect samenhangend [zijn] met de beschikbare informatie over de geleidelijke vestiging van de Clan del Golfo in de stad Medellin, via lokale criminele bendes (stuk 4)”* en wijst erop dat het artikel uitlegt dat *“de Clan del Golfo jongeren rekruteert en hen naar “scholen” stuurt waar ze leren te strijden, meer bepaald in de stad Urrao in het Zuiden van het departement Choco”*. Verzoeker stelt verder dat de gedwongen rekrutering van adolescenten en kinderen in de Guidelines van 2015 van het UNHCR over Colombia wordt beschreven (<https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html>) en dat UNHCR beschrijft hoe de families van die adolescenten geen andere keuze hebben dan te vluchten en het statuut van ontheemde aan te vragen. Verzoeker stelt dat hij *“bewijst samen met zijn moeder en drie broers het statuut van ontheemde te hebben ontvangen”*.

De Raad wijst erop dat het louter verwijzen naar de algemene situatie en een risicoprofiel niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

2.5.3. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Colombia omwille van problemen met de bende “clan del golfo”, die hem beweerdelijk trachtte te rekruteren. De commissaris-generaal hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

2.5.4. Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat er zich drie incidenten zouden hebben voorgedaan met de bende. Zo was er een eerste incident waarbij zijn moeder werd benaderd in 2013, werd verzoeker eind 2016 achtervolgd door bendeleden en kreeg hij in april 2017 een dreigtelefoon (notities van het persoonlijk onderhoud van 20 juni 2019 (hierna: notities), p. 4-5).

2.5.5. Met de commissaris-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker als enige Colombia ontvlucht is, terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat de *clan del golfo* niet alleen verzoeker, maar ook zijn twee jongere broers viseerde (*“Alles is begonnen in oktober 2013 k zat die dag op school samen met mijn broers en leden van een bende zijn naar ons huis gegaan en spraken met onze moeder. Ze zeiden dat ze haar zoons nodig hadden om met hen te werken.”*, notities, p. 4; *“Dus het was u en uw twee jongere broers die door hen werden geviseerd?”*, *“Ja dat klopt.”*, *“Uw twee jongere broers die zitten nog in*

Colombia?", "Ja", notities, p. 5). Verzoeker slaagt er niet in uit te leggen waarom hijzelf wel en zijn broers niet meer gevisieerd zouden worden door de *clan del golfo* ("Mijn jongste broer die was nog heel jong die herinnert zich er niet veel van en ik denk niet dat hij een echt doelwit was. Mijn andere broer die is intussen vader en ook al loopt hij risico wilde hij in Colombia blijven om een oogje in het zeil te houden voor haar hij woont niet samen met haar hij gaat van plek tot plek.", "Die jongste broer hoe oud is hij nu?", "18 jaar ik denk niet dat ze hem nog herkennen hij was toen nog echt een jongen en nu is hij echt veranderd.", "Maar die bende is nu nog steeds actief?", "Ja volledig.", "Maar een jongen van 18 jaar dat is toch net wat ze willen dus waarom zou hij nu geen risico lopen omdat hij destijds nog erg jong was en men hem niet meer zou herkennen van in 2013? Ja hij woont nu bij zijn vader en het kan zeker zijn dat hem iets overkomt dat kunnen we niet uitsluiten maar hij is bij mijn vader en misschien is het daar rustiger want het is een andere wijk dan waar mijn moeder werd bedreigd.", "Maar als u dat argument aanvaardt voor uw jongere broer waarom zou men dat dan niet voor uw eigen situatie aanvaarden?", "Ik was het voornaamste doelwit ik was ouder dan mijn broer die was toen nog maar 12 en hij zat in de lagere school. Ze hadden bij hem kunnen beginnen. Ze hadden hem kunnen rekruteren maar de belangrijkere waren de oudere broers. Mijn jongste broer is intussen veranderd maar het kan wel degelijk zijn dat ze hem herkennen en dat er dan iets gebeurt.", notities, p. 5-6). De vaststelling dat verzoekers broers, die samen met verzoeker gevisieerd werden, zich nog steeds in Colombia bevinden ondergraft reeds de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van verzoekers voorgehouden problemen met *clan del golfo*.

2.5.6. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat de bendeleden in 2013 enkel contact hebben gehad met verzoekers moeder (notities, p. 6). Verzoeker verklaarde dat zijn moeder geen gevolg gaf aan de eisen van de bende, verzoeker en zijn broers bij hun vader afzette en zelf onderdook bij haar zus, en dat ze korte tijd daarna terugkeerde naar Medellin en er zich vestigde in de wijk el Salvador (notities, p. 8). Hij voegde eraan toe dat ze in de wijk el Salvador – die twee wijken van haar vorige wijk via Tina verwijderd ligt – nooit meer werd lastiggevallen door de bende (notities, p. 8). De vaststelling dat verzoekers moeder zich zonder problemen opnieuw kon vestigen in Medellin, dichtbij haar vorige woonplaats, en hijzelf aangaf dat hij zonder enige moeilijkheden in de wijk van zijn oma heeft gewoond (notities, p. 8), wijst erop dat noch verzoeker, noch zijn moeder en broers, ooit gezocht werden door de bende. Waar verzoeker er tijdens zijn persoonlijk onderhoud op wees dat de *clan del golfo* actief is in heel Medellin en bij uitbreiding in heel Colombia (notities, p. 8), ontkent de Raad niet dat de *clan del golfo* geen lokale groep is en in heel Colombia actief is, zoals ook in het verzoekschrift wordt aangebracht. Met dergelijke algemene stellingen maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk dat hij persoonlijk werd gevisieerd door deze bende. Integendeel deze bande had zowel verzoeker als zijn familie en broers in al die jaren kunnen meenemen indien ze dit in werkelijkheid voor ogen had.

2.5.7. Wat betreft het incident eind 2016 met één van de bendeleden die verzoekers moeder in oktober 2013 hadden benaderd (notities, p. 5), kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker hiervan geen enkele melding maakte bij de DVZ. Zijn nalatigheid deze belangrijke gebeurtenis aan te geven bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraft dan ook de waarachtigheid ervan. Waar verzoeker verklaarde dat hij bij de DVZ werd aangemaand om korte verklaringen af te leggen (notities, p. 10-11), wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hoe dan ook blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, uit lezing van zijn verklaringen bij de DVZ dat verzoeker wel degelijk een gedetailleerd relaas liet optekenen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoeker lijkt dan ook zijn asielrelaas op te bouwen naarmate de procedure.

2.5.8. Zelfs indien verzoeker zou gevolgd worden – *quod non* – dient daarnaast opgemerkt dat dit incident de eerste 'benadering' in drie jaar tijd was. Hieruit kan bezwaarlijk een doorgedreven rekrutering van verzoeker worden afgeleid. Bovendien kan niet worden ingezien hoe verzoeker zo zeker was dat het ging om één van de mannen die zijn moeder destijds had benaderd. Zo stelde hij voort te gaan op de persoonsbeschrijving die ze destijds – drie jaar geleden – had gegeven ("Mijn moeder had hem ook al gezien in de wijk ze zei dat hij een bruine man was met donker haar. Ze beschreef ook zijn moto en zijn manier van kledij ze zei dat het die ene man was die altijd op dezelfde plek in de wijk stond waar hij marihuana verkocht en andere zaken en zo wist ik wie het was want hij staat altijd op dezelfde plaats ondanks de aanwezigheid van de politie maar de politie perst op haar beurt die bende af zodat die

bende haar activiteiten kan voorzetten.”, notities, p. 7). Dat verzoeker met zekerheid wist dat het om hetzelfde bendelid ging op basis van de algemene persoonsbeschrijving door zijn moeder – bruine man met donker haar met moto en kleren – is bezwaarlijk ernstig. Dat zijn moeder zou gesteld hebben dat het om een man ging die altijd op dezelfde plaats in de wijk stond en verzoeker zo wist wie het was, impliceert dan weer dat verzoeker deze man reeds jarenlang kende. Indien deze man zich daadwerkelijk elke dag op 150 meter van verzoekers huis bevond en verzoeker deze man dus veel passeerde (notities, p. 7), kan niet worden ingezien dat verzoeker pas eind 2016 voor het eerst door hem benaderd werd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij werd geviseerd door deze man, laat staan door een bende.

2.5.9. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker over deze ontmoeting in 2016 dat hij deze man in de late namiddag/vooravond toevallig zou zijn tegengekomen in de uitgaansbuurt van Buenos Aires, dat ze elkaar zagen en herkenden, dat verzoeker vervolgens wegliep en werd achternagezeten door deze man en nog enkele andere bendeleden, en dat hij een discotheek binnenliep en hen heeft kunnen afschudden door in de drukte van het volk op te gaan (notities, p. 8). Verzoeker stelde dat hij – uitgezonderd het gegeven van de discotheek – naar dit incident uit 2016 verwezen had toen hij in Colombia aangifte deed bij de lokale politie van Copa Cabana in april 2017 (notities, p. 9-10). Uit lezing van de door verzoeker neergelegde aangifte blijkt echter dat verzoeker dit incident niet heeft voornoemd terwijl dit net van belang was. Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt en ter staving hiervan documenten neerlegt, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij de inhoud van de door hem neergelegde stukken kent. Verzoeker volhardde echter eerst dat het incident wel vermeld stond in de aangifte, benadrukte dat hij het document meerdere keren gelezen had, stelde vervolgens dat het er in zou moeten staan omdat hij het vermeld had, en gaf vervolgens toe dat het er niet in staat, dit omdat de ambtenaar het misschien vergat te noteren en hij het niet aandachtig genoeg herlezen had na een interview van een uur (*“Ik zie hier nergens verwezen worden naar 2016?”*, *“Het moet ergens vermeld staan einde 2016 begin 2017”*, *“Probeer het er zelf eens uit te halen?”*, *“Er staat 2013 in en 2017 maar ik weet wel dat ik het gezegd heb, ik weet dat ik gesproken heb over het incident van einde 2016, maar ik weet niet waarom het er niet in staat”*, *“Maar is dit nu de eerste keer dat u dat in detail bekijkt, het is wel het bewijsstuk dat u voorlegt om uw beschermingsaanvraag hier in België te staven, dus dat is wel een vreemd?”*, *“Ik heb het gelezen toen ze het mij hebben overhandigd ik heb ook een kopie bij me ik heb het al meerdere keren gelezen en ik weet dat ik het incident toen heb vermeld want dat was de reden waarom ik daar was.”*, *“U zegt ik heb het meerdere keren gelezen om de info fris in mijn geheugen te hebben, dus dan moet u toch weten of het er al dan niet in staat?”*, *“Het zou er in moeten staan, want ik heb het gezegd ik weet niet waarom het er niet in staat, maar dat was de reden waarom ik naar Barbossa ging en daar een bescherming aanvraag.”*, *“Dus u zegt nu het staat er niet in?”*, *“Nee ik geef toe dat het er niet in staat misschien is de ambtenaar het vergeten te noteren en ik heb het niet aandachtig herlezen het is een fout van één van ons maar ik heb een uur lang het interview afgelegd en ik weet dat ik het wel heb vermeld.”*, notities, p. 10). Dat verzoeker klaarblijkelijk niet op de hoogte was van de inhoud van de aangifte en bovendien zijn uitleg dienaangaande aanpaste naarmate hij geconfronteerd werd met ongerijmdheden, ondergraaft niet alleen de bewijswaarde van het document, maar tevens de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.5.10. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hem doorheen al die jaren enkel drie incidenten zijn overkomen waarvan bij het eerste incident enkel zijn moeder werd benaderd in 2013. Het dreigtelefoontje in april 2017 (notities, p. 4-5) is wat het zegt, een telefoontje. Voorts wordt de achtervolging door een bendelid in 2016 als één van de drie incidenten, niet vermeld staat in de aangifte (*“Dat blijft wel heel erg opmerkelijk want er zijn slechts twee incidenten gebeurd de ontsnapping in de disco en dan het telefoontje, en dan blijkt dat de spectaculaire ontsnapping in de disco, één van de twee incidenten niet eens is genoteerd?”*, *“Dat is inderdaad opmerkelijk maar de agent vroeg me te vertellen wat er is gebeurd ik ben dat beginnen doen hij heeft me dan vragen gesteld zoals tot welke etnie en welke religie ik behoor wat niet echt relevant is er zijn inderdaad niet veel feiten gebeurd maar die blijven wel bij en misschien heeft van ons daar een fout gemaakt er stonden nog veel mensen achter mij om een verklaring af te leggen dus misschien was hij wat gehaast en ikzelf was wat angstig en zenuwachtig omdat het de eerste keer dat ik voor zoiets bij de politie was.”*, notities, p. 10). Verzoekers persoonlijke uitvluchten kunnen – zeker in het licht van voorgaande – niet overtuigen. Bovendien lijken verzoekers verklaringen ter terechtzitting erop te wijzen dat bescherming niet het doel van verzoekers familie was. Verzoeker verklaarde immers met de kaart van beschermde – die verzoeker niet neerlegt – hij voor onbepaalde tijd toegang kreeg tot gratis bestand en medische hulp. Verzoeker zou immers jarenlang nood aan medische zorgen gehad hebben toen hij in 2017 Denge kreeg.

Waar verzoeker lijkt te beweren dat de honderdduizenden personen uit Colombia die de status van intern ontheemde heeft verkregen nood heeft aan internationale bescherming, kan dit niet blijken. Nog daargelaten dat ook niet uit de COI/UN-richtlijnen kan blijken dat deze personen ook onveilig zou zijn in het land zelf, heeft deze ontheemdenstatus net voor ogen om personen te helpen bij de hervestiging, zoals verzoekers ook zelf heeft aangegeven. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt en zijn familie beweerdelijk een ontheemdenstatus zou hebben verkregen hoewel zij niet uit Medellín vertrokken en amper van locatie veranderden of verhuisden en zijn moeder en broers nog steeds in Colombia zijn.

2.5.11. Verder verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat tussen het incident van oktober 2013 en het moment dat hij terugkeerde naar zijn moeder in 2014, een bendelid zou gezegd hebben dat hij verzoeker had herkend (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij op het CGVS hierover met geen woord repte. Hiermee geconfronteerd, gaf verzoeker aan dat de problemen allemaal al lang geleden gebeurd zijn en dat dat de reden is waarom hij bepaalde incidenten intussen is vergeten (notities, p. 10; vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dergelijke vaststellingen ondergraven de algehele geloofwaardigheid van het asielrelaas verder, nu niet kan worden aangenomen verzoeker dit incident kon vergeten te vermelden bij het CGVS, niet enkel omdat er zich slechts weinige feiten hebben voorgedaan maar ook omdat het redelijk is aan te nemen dat verzoeker en zijn familie dergelijke feiten uitvoerig zouden bespreken indien ze zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Dit kan geenszins blijken.

2.5.12. Gelet op voorgaande kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers vermeende rekrutering door de *clan del golfo*. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij persoonlijk zou worden gevisieerd door deze bende in geval van terugkeer naar Colombia.

2.5.13. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen wijzigen. De door verzoeker neergelegde aangifte van april 2017 werd hierboven reeds uitvoerig besproken. De beschermingsmaatregel die hem door de Colombiaanse overheid werd toegekend in april 2017 maakt geen gewag van de door verzoeker voorgehouden feiten. Gelet op voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gevisieerd werd door de *clan del golfo*. Het loutere gegeven dat hem beschermingsmaatregelen werden toegekend kan hieraan niets wijzigen. Het attest waarin wordt vastgesteld dat hij ontheemd was in Colombia en het attest dat verzoekers moeder destijds had ingediend om erkend te kunnen worden als ontheemde familie wijzen erop dat verzoeker en zijn gezin ontheemd waren in Colombia, doch kunnen de door verzoeker geschetste omstandigheden niet aantonen, noch dat verzoeker in geval van terugkeer zou gevisieerd worden.

2.5.14. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.5.15. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.16. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C-285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht*

een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”. Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert aan dat de COI Focus waarop de bestreden beslissing steunt, gedateerd is en dat de bestreden beslissing dan ook, hierbij verwijzend naar het arrest nummer X van 5 augustus 2019, vernietigd dient te worden. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verwerende partij recente landeninformatie heeft neergelegd bij aanvullende nota van 14 mei 2020. Bijkomend kan worden herhaald dat door de devolutieve kracht van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. X).

De situatie in Colombia is grondig gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017 hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren te komen (“COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire” van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), pp. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus “Colombia: Veiligheidssituatie” van 13 november 2019 (hierna: COI Focus 2019), punten 2 en 4).

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, pp. 7-10). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Niettemin meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 pp. 7-10).

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus “République de Colombia: Situation sécuritaire” van 7 juni 2018 en in de COI Focus “République de Colombia: Situation sécuritaire” van 13 november 2019, alsook uit de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia” van september 2015 en de COI Focus 2019, p. 6-10).

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Opnieuw wordt door de veelheid van bronnen in de COI vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus 2018 en in de COI Focus 2019, p. 6-10) alsook uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia”* van september 2015).

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vinden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en mensen die het slachtoffer zijn van confinement (23.550 personen) m.a.w. *“suffers limitations to its free mobility for a period equal to or more than one week, with severe limitations in access to three or more goods, basic services or assistance such as: food, education, health, water and sanitation, livelihoods, or other basic services”* (UNOCHA Colombia, 04/2015 in COI Focus 2019, p. 17-18).

Het merendeel van de gewelddadige incidenten valt onder de noemer van doelgerichte moorden (623), bedreigingen (474), aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur (174) en aanvallen met geïmproviseerde explosieven (154). Daarnaast vonden ook 141 gevechten tussen overheidstroepen en gewapende groepen en 95 botsingen tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17).

Bovendien is de situatie in de steden van een andere orde. Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p. 39-40).

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Zoals hierboven vastgesteld heeft verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit Colombia zijn hele leven in Medellín gewoond. Uit voornoemde COI Focus van 13 november 2019 blijkt dat dat er in de stad Medellín ongeveer 240 verschillende gangs aanwezig zijn met naar schatting 5.000 leden. Hoewel IISS wijst op de voortdurende territoriale invloed van de criminele bendes, haalt het instituut tevens aan dat voormalige *no-go areas* in de stad via toerisme, openbaar vervoer en openbare diensten geïntegreerd

zijn in de stedelijke maatschappij (COI Focus 2019, p. 42). De COI Focus vermeldt verder dat de meeste incidenten van ontheemding, alsook het aantal moorden en de gevallen van afpersing, gelinkt zijn aan het (doelgericht) bendegegeweld en confrontaties tussen georganiseerde criminele bendes (COI Focus 2019, p. 43).

Hoewel dient aangenomen te worden dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in sommige Colombiaanse steden, zoals Medellín, inderdaad aanwezig is, kan noch uit de informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier noch uit het door verzoeker bijgebrachte (kranten)artikel blijken dat het geweld in Medellín, Colombia thans dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK